

Svajonių
ROMANAI

Romantika

LEIDIMAS
2011 M. Kovo mėn.

BARBARA HANNAY

Molės Kuper svajonių pasimatymas

9,40lt / 2011 rugpjūtis - spalvis

Knygute.lt

Barbara Hannay

(Barbara Hanai)

**MOLĖS KUPER SVAJONIŲ
PASIMATYMAS**

Romanas

Versta iš Barbara Hannay, Molly Cooper's Dream Date, 2011

© Barbara Hannay, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka

© "Svajonių knygos", 2011

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2012

Pirmas skyrius

— Šią vietą mėgstu labiausiai, — sušnibždėjo Molė, žavingai porai TV ekrane lėtai, bet išdidžiai einant į skirtingas puses ant Londono Vestminsterio tilto. — Jis kiekvieną minutę gali atsigręžti.

Molė sėdėjo ant sofos susiritusi į kamuoliuką. Kitame sofos gale įsitaisiusi Karlė vaišinosi kukurūzų spragėsiais.

— Karle, nepražiopsok. Kiekvieną kartą verkiu. Žiūrėk. Jis išgirsta Didįjį Beną, sustoja ir... — Molės kalbą nutraukė kuktelėjimas. — Atsigręžia. — Ji apglėbė kelius. — Matai jo išraišką?

— Ooo... — tyliai atsiduso Karlė. — Jis *labai labai* ją myli.

— Žinau. Kaip gražu. — Molė siektelėjo servetėlės, kai gražusis veikėjas susirūpinusiu veidu ir įsitempusiais pečiais vienišas stovėdamas ant tilto laukė, kol moteris ilgais kailiniais į jį atsigręžtų.

Karlė čiupo pagalvėlę ir prispaudė prie krūtinės.

— Jis ją vysis.

— Ne. Dabar viskas priklauso nuo jos. Jei ji neatsigręš, jis supras, kad jo nemyli.

Ekране sustoja raudonas dviaukštis Londono autobusas, ir filmo veikėja, vilkinti kulکشnis siekiančius prašmatnius kailinius, nuskubėjo jo link.

— Ne, — sudejavo Karlė, kai autobusas su įlipusia moterimi nuvažiavo, o kamera dar kartą iš arti parodė niūrų nusivylusio veikėjo veidą. — Tik nesakyk, kad liūdnai baigsis.

Molė suspaudė lūpas, kad neprasitartų. Kamera pakilusi parodė Londoną iš paukščio skrydžio — apačioje vinguriuojančią žvilgančią Temzę, Parlamento rūmus, Didįjį Beną... vienišą ant Vestminsterio tilto stovinčio veikėjo figūrą... ir nuvažiuojantį raudoną autobusą.

Karlė raukėsi. Molė dar tvirčiau apsikabino kelius džiaugdama, kad draugę įtraukė siužetas.

Kamera kilo vis aukščiau, Londono autobusas pasidarė degtukų dėžutės dydžio. Miesto eisimo gausmą pakeitė muzika — sodriu ir skausmingu grožiu tvinstantys smuiko garsai.

Molė jau tuziną kartų matė šį filmą, bet ašaros vis tiek riedėjo skruostais.

O tada... pagaliau...

Pagaliau...

Autobusas sustojo.

Iš jo išlipo mažulytė veikėjos figūra.

Kamera vėl smigdamą žemyn vis artino vaizdą, kai mylimieji ištiestomis rankomis bėgo vienas link kito ir pagaliau apsikabino.

Ekране pasirodė titrai. Karlė suraukė nosį.

— Gerai. Pripažinsiu, buvo neblogai.

— Neblogai? — Molė šniurkštelėjo. — Tikriausiai dėl to kone atsikandai sofos pagalvėlės? Nagi, pripažink —

nuostabu. Scena, kurioje rodomas Kristijano veidas, kai manė praradęs Vanesą, yra *jausmingiausia* kino istorijoje. — Ji dramatiškai atsiduso. — O Londonas tikriausiai romantiškiausias pasaulyje miestas.

Gūžtelėjusi pečiais Karlė pasiėmė kukurūzų spragėsių.

— Argi ne Paryžius laikomas romantiškiausiu miestu?

— Na jau ne. Tik ne man. Paryžius... Paryžius yra... Ak, nežinau. — Molė bejėgiškai sumosavo rankomis. — Tiesiog Paryžius — ne Londonas.

— Moza, pripažink. Tu pamišusi dėl anglų vyrų. Aš įsitikinusi, kad Londone knibžda tobulų

džentelmenų.

Į draugės sarkazmą geriausia nekreipti dėmesio. Molė neketino pripažinti, kad buvo kruopelytė, na, gerai, gal net daugiau nei kruopelytė, tiesos. Jos meilės romanas su Londonu — grynai asmeniškias.

Nuotolinio valdymo pulteliu išjungusi televizorių, ji priėjo prie lango ir pažvelgė į naktį. Priešpilnis mėnulis buvo sidabru padabinęs aukštas pušis kyšulyje ir lygų žibantį Koralų jūros paviršių.

— Viena tikrai žinau, — tarė ji. — Tokios romantikos niekaip nepatirsiu. Ypač šitoje saloje.

— Na, nežinau. Gal saloje ir nėra nei Didžiojo Beno, nei Vestminsterio tilto, bet mėnesiena iškylos įlankoje visai nebloga. Kai Džimbas pasipiršo, nesiskundžiau.

Gręždamasi nuo lango Molė nusišypsojo.

— Nepyk. Kalbėjau ne apie tave ir Džimbą. Romantiškesnių už jus nėra — geriausi draugai nuo darželio laikų. Visi žinojo, kad būsite pora.

— Na, tiesą sakant, romantikos mažai, kai vyras pusę gyvenimo dirba žvejybos laive.

— Tikriausiai. — Molė nuėjo į virtuvę ir pasiėmė prikaistuvį karštam šokoladui gaminti. — Reikėtų liautis žiūrėjus tą filmą. Paskui darausi

nerimastinga — noriu iškeliauti ir apsigyventi Londone.

— Būtinai Londone? Jei nori išvykti iš salos, gal pasirink Sidnėjų ar Brisbaną? O galbūt Kernsą?

Molė pavartė akis. Australijoje nėra miesto, prilygstančio jos susikurtai žymiosios Anglijos sostinės vizijai. Ji visą gyvenimą žavėjosi Londonu: jo istorija, pastatais, prašmatnumu, kultūra.

Jai patiko visi pavadinimai: Portobelo kelias, Serpentinai, Pikadilio aikštė ir Batersis. Jie skambėjo magiškai ir jaudinamai. Lyg poezija.

Karlė gūžtelėjo pečiais.

— Jei važiuočiau į užsienį, tai į Ameriką. Džimbais žada nusivežti mane į Las Vegasą.

— Oho. Kada?

— Vieną gražią dieną. *Cha cha*. Jei tik kuris nors gausime geriau mokamą darbą.

— Pinigai ir man rūpi. Užstatas už šitą namą suryja daugiausia santaupų. O nuomos kainos Londone pasibaisėtinos. Žiūrėjau internete.

— Bet gal galėtum sau leisti, jei išnuomotum namą?

Molė sudrebėjo. Jei išnuomotų, name įsikurtų galybė nepažįstamų, o žinant, kad močiutė čia

gyveno daugiau nei penkiasdešimt metų, tai atrodė neteisinga.

— Arba, — prakalbo Karlė, — gali mainytis namais.

Tada rinktumėisi, ką priimti, be to, tas truktų neilgai. Kernse gyvenanti mano pusseserė apsiskeitė namais su pora iš Danijos — puikiai pavyko.

— Mainytis namais? — Molei tarytum nudilgino stuburą. — Kaip tai daroma?

Patrikas Naitas nužvelgė ant darbo stalo stūksančią dokumentų krūvą ir nudelbė akis į laikrodį. Jau po aštuonių, o darbo dar kelioms valandoms.

Raukydamasis paėmė mobilųjį telefoną ir skubiai suspaudė SMS žinutę. Andželai *nepatiks*, bet kitos išeities nėra.

Andže, apgailestauju. Užverstas darbu. Šįvakar neišeis susitikti. Ar galim susitarti dėl pentadienio? P.

Užverdamas telefoną Patrikas jau siekė ap-

lanko iš krūvos. Suurzgė skrandis, o kartu su alkiu plūstelėjo nerimo banga.

Per pastaruosius pasaulinės finansų krizės metus įdomi ir iššūkių kupina jo karjera darbuojantis Londono bankininkystės pasaulyje virto nuolatinio streso šaltiniu.

Lyg būtų dirbęs karo zonoje. Daugybė bendradarbių buvo atleisti arba patys išėjo. Kai kuriems net nervai pakriko. Kartais jis jausdavosi kaip paskutinis karys lauke.

Tiesa, *išgelbėjo* kelis stambius indėlius, bet skyriuje dirbo už tris, o viršininko pagyrų lavi-
na nebedžiugino.

Jis priėjo tokią ribą, kai turėjo savęs klausti, kodėl čia pluša, dirba iki vėlumos ir viską au-
koja dėl darbo, o gyvenimas už biuro sienų...
Neegzistavo.

Tiesą sakant, gyvenimo už banko ribų jis *nebeturėjo*. Nei laiko pasidžiaugti gražiu namu Čelsyje, nei laiko nueiti į pasimatymą su dabartine mergina. Tai, kad apskritai susipažino su Andžela, buvo stebuklas, bet ji tikriausiai greitai jį paliks, kaip ir visos prieš tai.

O dar tas beprotiškas *beprotiškas* pasižadėjimas darbą derinti su romano rašymu. Laisvalaikiu. Cha cha.

Bet Patrikui jau nebuvo juokinga. Tai *jo* gyvenimas, tiksliau, *ne* gyvenimas, ir jis jį švais-tė. Vieną dieną pabus ir susivoks esąs pen-kiasdešimtmetis — kaip viršininkas — išblyš-kęs, nerimastingas, nuobodus ir galintis kalbė-ti tik apie viena. Darbą.

Pyptelėjo mobilusis telefonas. Kaip ir tikėjo-si, Andžela. Sukandęs dantis perskaitė jos at-sakymą.

Deja. Nei penktadienį, nei kitą dieną. Per daug kartų atšaukei. Sudie, mielasis P. Andžė.

Patrikas nusikeikė, bet Andžės negalėjo kal-tinti. Rytoj nusiųs jai du, ne — tris tuzinus ro-žių. Nors įtarė, kad gėlės nepadės. Ypač šįkart. Atvirai kalbant, negalima sakyti, kad atstūmi-mas sudaužė širdį, bet *įrodė*, kaip jis nusirito.

Apimtas pykčio jis atstūmė kėdę nuo stalo ir pradėjo vaikštinėti.

Biuras atrodė lyg kalėjimas. Tai ir *buvo* ne-lemtas kalėjimas, ir staiga jis pajuto beprotišk-ą troškimą iš jo pabėgti.

Tiesą sakant, pajuto ne beprotišką troškimą. O pagrįstą ir pateisinamą poreikį. Būtinybę.

Vaikštinėjant žvilgsnis nukrypo į gaublį, kurį išgelbėjo iš senojo posėdžių kambario, remontuoto dar tais svaiginamais laikais, kai finansų pasaulis nebuvo išplaukęs pilvu į viršų. Dabar jis tūnojo kabineto kampe — pastaruoju metu, apimtas noro atsidurti nesvarbu kurioje šio mažyčio rutulio vietoje, dažnai į jį spoksodavo.

Nesvarbu kur, išskyrus Londoną.

Priėjęs arčiau Patrikas pasuko gaublį ir žiūrėjo, kaip skrieja spalvoti žemynai. Palietė paviršių pirštu ir, gaublio sukimuisi lėtėjant, pajuto trintį.

Jei būčiau laisvas, keliaučiau bet kur. Kai gaublys sustos, keliausiu ten, kur rodys pirštas.

Gaublys sustojo. Patrikas nusijuokė. Jis galvojo apie egzotišką vietą, pavyzdžiui, Taitį arba Rio de Žaneirą, bet pirštas atsidūrė netoli rytinės Australijos pakrantės. Mažytis taškelis. Sala.

Palinko arčiau, kad perskaitytų užrašą smulkiu šriftu. Magnetinė sala.

Apie tokią negirdėjau.

Jau norėjo mintį vyti šalin, bet stabtelėjo. *Sakiau keliausiąs bet kur, į bet kurią pasaulio vietą. Gal reikėtų bent pasidomėti šia sala?*

Bet kam vargintis? Juk nieko neišeis. Niekur jis nekeliaus. Įkalintas šioje vietoje.

O kas, jei pamėginčiau? Juk jau laikas.

Grįžęs prie stalo Patrikas greitai ėmė ieškoti duomenų apie Magnetinę salą internete ir, slinkdamas per pirmąjį nuorodų puslapį, kils-
telėjo antakius. Akivaizdu, sala — turistų lan-
koma vieta su palmėmis, baltu smėliu ir žydra
atogrąžų jūra. Gal nelabai ir skiriasi nuo Tai-
čio?

Siūlomi buvo įprasti apgyvendinimo varian-
tai. Bet ekrano apačioje išskirti du žodžiai:
Mainymasis namais.

Susidomėjęs Patrikas paspaudė nuorodą.

Keitmasis namais: Magnetinė sala, Kvynslandas, Australija.

Namelis su dviem miegamaisiais. *Vietovė:* Iš
namo, stovinčio kyšulyje tarp medžių, atsive-
ria vaizdas į vandenyną, o keli nuostabūs pa-
plūdimiai yra vos trys minutės kelio per Naci-
onalinį parką. Netoli Didžiojo barjerinio rifo:
sala — tikras buriavimo, plaukiojimo baidarė-
mis, parasparnių sporto, žvejybos ir nardymo
rojus.

Pageidaujama mainymosi data: nuo balandžio 1 dienos, galima derėtis.

Pageidaujama mainymosi trukmė: trys keturi mėnesiai.

Pageidaujama vietovė: Londonas, JK.

Patrikas šyptelėjo. Svaigią akimirką įsivaizdavo save ten — kitame pusrutulyje, kitame pasaulyje.

Laisvą laisvą...

Plaukiojantį su koralinėmis žuvimis. Gulintį hamake po palmėmis. Nužiūrinėjantį australės. Rašantį įstabų trilerį, kuris kol kas gyvavo tik mintyse. Spaudantį nešiojamojo kompiuterio mygtukus ir žvelgiantį į žydrą žėrinčią jūrą.

Gerai, gana džiūgauti. Atgal prie girnų.

Patrikas baisiai nenoriai pakėlė iš krūvos ap-lanką su spausdintais lapais ir atsivertė.

Bet susikaupimas akimoju išgaravo. Neįstengė galvoti apie skaičiuokles ir skaičius. Kūrė savo namo aprašą ketindamas įkelti panašų mainymosi skelbimą....